

وزارت کشاورزی ایتالیا، رابط کشاورزان و اتحادیه اروپا

ترجمه و گردآوری مطالب:
شهرزاد یقطنین (کارشناس ارشد شیمی و
حاصلخیزی خاک)

ایتالیا، کشوری با نواحی کشاورزی مختلف

کشاورزی در ایتالیا به لطف منابع کافی آب و خاک کاملاً توسعه یافته بوده و دارای انواع محصولات مختلف و با کیفیت بالا می‌باشد. موقعیت طبیعی این کشور به گونه‌ای است که در مناطق شمالی آن، بیشتر فعالیت‌های صنعتی و در مناطق جنوبی آن کشاورزی برتری دارد. دشت پومرکز فعالیت‌های اقتصادی این کشور است و بیشتر تاسیسات صنعتی و کشاورزی ایتالیا در آن متمرکز است. دامداری و پرورش چهارپایان در سرتاسر ایتالیا رواج دارد و غلات و زیتون و انگور از فرآورده‌های اصلی کشاورزی آن می‌باشد. استان‌های شمالی ایتالیا شامل امیلیا، لمباردیا، لیجورنا، ونتو، ترینتینو آلتو آدیجه و واله دی آسوتا

و برداشت انواع مختلفی از محصولات کشاورزی همانند زیتون، پنبه، تنباکو و... بود. در دوران جوانی و بلوغ به کاشت محصولات و همچنین سیستم‌های کشاورزی بیشتر علاقه‌مند شد.

تحصیلات وزیر

دی کاسترو در دانشکده دامپزشکی بلوگنا (Bologna) تحصیلات خود را در زمینه دانش اقتصاد کشاورزی آغاز نمود و در سال ۱۹۸۰ با کسب بیشترین نمره در دروس کشاورزی فارغ التحصیل شد.

وی هم‌اکنون در آکادمی کشاورزی بلوگنا، آکادمی اقتصاد جغرافیای کشاورزی فلورانس، آکادمی کشاورزی پیزارو در آکادمی ملی ترجا به عنوان پروفیسور و استاد فعالیت دارد. او همچنین مدیر نشریه سیاست‌های بین‌المللی کشاورزی (Policy Journal of International Agricultural

و نشریه علمی نواحی روستایی (Genius tested Rural) می‌باشد. دی کاسترو در مرکز بین‌المللی تحقیقات کشاورزی پیشرفته مدیترانه (CIHEAM) در پاریس فعالیت داشته و عضو جامعه اقتصاددانان کشاورزی ایتالیا (SIDEA) و نیز عضو انجمن اقتصاددانان کشاورزی اروپا (EAAE) نیز می‌باشد. دی کاسترو از سال ۲۰۰۱ تا ۲۰۰۴ به عنوان عضو انستیتوی تحقیقات اقتصادی نامیسا فعال بوده همچنین به عنوان رییس انجمن پایه‌ریزی کیفی محصولات کشاورزی نیز فعالیت داشته است.

اقدامات آقای وزیر

دی کاسترو از سال ۱۹۹۶ تا ۱۹۹۸ به عنوان مشاور نخست‌وزیر وقت رمانو پروادی (Romano Prodi) فعال بوده و همچنین به عنوان مشاور اقتصادی وزیر کشاورزی و منابع جنگل، میچله پینتو (Michele Pinto) فعالیت داشت. وی از ۲۱ اکتبر ۱۹۹۸ تا ۲۵ آوریل ۲۰۰۰ در هر دو دولت ماسیمو

بیشتر به تولید غلات، شیر و پنیر، میوه و سبزیجات صنایع و تولیدات گوشتی می‌پردازند. استان‌های مرکزی ایتالیا (مارچه، آبروزی، لاتزیو، توسانا) در تولید محصولات مختلف از قبیل غلات، انگور، زیتون و روغن زیتون، دامداری و تولید فرآورده‌های گوشتی، تولید میوه و سبزیجات، تولید انواع گل و محصولات صنعتی (آفتابگردان، گوجه فرنگی و سویا) فعال می‌باشند. اما جنوب ایتالیا فعالترین ناحیه در ایتالیا در تولید محصولات کشاورزی این کشور است. در این ناحیه از ایتالیا مزارع بسیاری به چشم می‌خورد که دارای محصولات متنوعی می‌باشند. تولید غلات، پرورش گله‌های گاو، گوسفند، تولیدات زیتون، باغ‌های میوه، مرکبات مختلف، پرورش انواع گل از جمله فعالیت‌هایی می‌باشند که در این ناحیه از ایتالیا که شامل استان‌های کامپاریا، مولیزه، پاگلایا، باسیلیکاتا، سیسیل، ساردگنا می‌باشد، انجام می‌شوند. در زمینه‌های مدیریتی بخش کشاورزی در ایتالیا مدیریت‌های ناحیه‌ای و استانی بر مدیریت مرکزی از سوی وزارت کشاورزی در ایتالیا غلبه دارند و وزارت کشاورزی در این کشور بیشتر به عنوان رابط فیما بین کشاورزان و سیاست‌های اتحادیه اروپا فعالیت دارد. ایتالیا همچنین دومین کشور صادرکننده

ماشین‌آلات تولید و نگهداری مواد غذایی در اتحادیه اروپا محسوب می‌شود.

به گزارش روزنامه "ایل سوله" صادرات شرکت‌های ایتالیایی در زمینه این نوع ماشین‌آلات در سال ۲۰۰۷ میلادی ۱۱ درصد نسبت به سال ۲۰۰۶ افزایش داشته و فروش آنها نیز ۲ درصد رشد کرده است.

ارزش این صادرات در سال گذشته میلادی برابر با ۱/۱ میلیارد یورو بوده است که خود باعث شده است که ایتالیا پس از آلمان در مکان دوم در اروپا جای گیرد. ۸ هزار نفر در ایتالیا در این بخش فعالیت می‌کنند و ارزش تولیدات آنها در سال گذشته به ۶۵/۱ میلیارد یورو رسید.

دی کاسترو، وزیری از جنس کشاورزی

پائولو دی کاسترو در دوم فوریه سال ۱۹۵۸ در سن پیترو ورنیتیکو (San Pietro Vernotico) ایتالیا در خانواده‌ای مزرعه‌دار و کشاورز متولد شد. او در دوران کودکی شاهد رشد محصولات کشاورزی

تولد CAP در رم

تولد CAP در اواخر دهه ۱۹۵۰ و اوایل دهه ۱۹۶۰ رخ داد. در سال ۱۹۵۷ معاهده رم که نتیجه آن تاسیس بازار رایج اروپا بود، تنظیم شد. در این معاهده ۶ عضو ایالتی مصرانه به بررسی وضعیت کشاورزی در بخش‌های مختلف با این هدف پرداختند که قیمت کالاها را در بخش کشاورزی ثابت نگه داشته و بر وضعیت تولیدات کشاورزی نظارت کنند. در واقع علت اصلی این مساله عبور از دهه سخت و پر از قحطی و کمبود مواد غذایی پس از جنگ جهانی دوم بود. سرانجام در ماه جولای ۱۹۵۸ مفاد اصلی سیاست‌های رایج کشاورزی در اروپا در کنفرانس استرزا بررسی و مورد توافق واقع شد. در سال ۱۹۶۲ سه اصل اساسی نیز برای تنظیم برنامه‌های CAP به آن افزوده شد که عبارت بودند از: اتحاد بازار اروپا، ترجیح بازار اروپا به سایر کشورها و سرانجام همبستگی مالی در اروپا.

موقعیت کشاورزی نوین در اروپا

دی کاسترو در کتاب خود تحت عنوان وضعیت کشاورزی نوین اروپایی‌ها موقعیت کنونی را که سیاست‌های کشاورزی اتحادیه اروپا با آن مواجه است، آنالیز می‌کند. او یکی از مهمترین ویژگی‌های کشاورزی را اهمیت آن به عنوان یک بخش استراتژیک و حساس در اقتصاد اروپا و جامعه معرفی می‌کند و لزوم توجه به سیاست‌های کشاورزی در هر دو بخش بازاریابی و جنبه‌های محیطی را بسیار ضروری می‌داند. وی همچنین بیان می‌کند که کشاورزان در این برهه زمانی با مشکلات جدیدی مواجه هستند و سیاست دولت نقش به‌سزایی در افزایش توان آنها برای رقابت و کسب سود در بازارها ایفا می‌کند. به نظر او امنیت و ملاحظات محیطی از مهمترین فاکتورها در برنامه‌ریزی مشاغل کشاورزی و بهبود صنایع غذایی می‌باشند.

اتحادیه اروپا سهم بزرگی از بودجه این اتحادیه را به خود اختصاص می‌دهد و به خاطر انتقال یارانه‌های کلان به کشاورزان و تشویق آنها به تولید با حجم گسترده که نهایتاً به دامپینگ محصولات کشاورزی اتحادیه در بازارهای کشورهای فقیرتر می‌انجامد، شدیداً مورد انتقاد قرار گرفته است.

کمیسیون اروپا تلاش می‌کند که ارتباط بین یارانه‌های مستقیم کشاورزی و سطح تولید را قطع کند. اما نخستین پیشنهاد در این مورد توسط هسته اصلی اتحادیه شامل کشورهای فرانسه، اسپانیا، ایرلند، اتریش و ایتالیا پذیرفته نشده است.

حمایت از کشاورزان و مصرف‌کنندگان

در واقع هدف اصلی CAP فراهم نمودن حداقل استانداردها برای تامین زندگی تولیدکنندگان بخش کشاورزی در اروپا، تامین مواد غذایی با کیفیت بالا برای مصرف‌کنندگان با قیمت‌های کاملاً منصفانه و حفظ میراث‌های فرهنگی کشاورزان می‌باشد.

سیستم‌های CAP همواره با گذشت زمان در حال تغییر و بروز شدن می‌باشد تا امنیت غذایی مصرف‌کنندگان و همچنین سلامت محیط زیست حفظ شود. سیستم‌های نظارتی CAP فقط شامل بخشی از محصولات کشاورزی در اروپا می‌شوند که شامل غلات، برنج، سیب زمینی، علوفه خشک، شیر و محصولات آن، عسل، محصولات گوشتی، مرغ و تخم‌مرغ، شکر، میوه و سبزیجات، پنبه، حبوبات، روغن زیتون، دانه کتان، کرم‌های ابریشم، کف، تنباکو، گل‌ها و حیوانات علف‌خوار می‌باشند.

دی آلم (Massimo Dalma) به عنوان وزیر کشاورزی و جنگلداری انتخاب شد. در نوامبر سال ۲۰۰۰ رییس جمهور وقت، کارلو آزگیو لوسپامپی (Carlo Azeglio Ciampi) به او جایزه شوالیه نیک جمهوری ایتالیا (Cavaliere di Gran Croce al merito della Repebblica Italiana) را اهدا نمود.

دی کاسترو از یکم جون تا ۳۱ دسامبر ۲۰۰۰ به عنوان مشاور وی‌ژه در کمیسیون ریاست جمهوری برگزیده شد. بعد از انتخابات مجلس در سال ۲۰۰۶ او به عنوان نماینده مجلس انتخاب شد. از ۱۷ می سال ۲۰۰۶ دی کاسترو به عنوان وزیر کشاورزی در دولت دوم رمانو پرادی نیز انتخاب شد. دی کاسترو در جولای سال ۲۰۰۶ پس از ملاقات با النا اسپینوزا (Elena) وزیر اسپانیا، برنامه‌ای را برای ماهیگیری در مدیترانه واحد ایجاد نموده و در بهبود سازماندهی بازار اروپا (CMO) بخصوص در مبارزه با محصولات ارزان قیمت شرق و به ویژه در مورد محصولات ارزان قیمت چینی اقداماتی را انجام داد.

کشاورزی اروپا با سیاست واحد

سیاست رایج کشاورزی در اروپا (C) سیستمی است که بر دادن یارانه‌های کشاورزی در اتحادیه اروپا و برنامه‌های خاص آن نظارت دارد. این سیستم حدود ۴۴ درصد از بودجه اتحادیه اروپا (در حدود ۴۳ میلیون یورو در سال ۲۰۰۵) را به این مساله اختصاص داده است. در واقع CAP، دادن حداقل بهای محصولات تولیدشده توسط تولیدکنندگان بخش کشاورزی را به آنها تضمین می‌کند و برخی محصولات وارد شده از کشورهای غیر اتحادیه اروپا به داخل را سهمیه‌بندی نموده و به زمین‌های کشاورزی در حال کشت مستقیماً یارانه می‌دهد. در واقع ارایه یارانه مستقیم در موارد زیر صورت می‌گیرد:

- به هر هکتار زمین کشاورزی که دارای شرایط مناسب برای کشاورزی باشد.
  - به فعالیت‌های ویژه که سبب توسعه مناطق روستایی می‌شوند.
  - به فعالیت‌های مدیریتی خاص که در بهبود شرایط محیط زیست مفید واقع شوند.
- تا سال ۱۹۹۲ بودجه‌های اتحادیه اروپا در بخش کشاورزی ۶۱ درصد از کل بودجه را شامل می‌شد اما پیش‌بینی شده است که در سال ۲۰۱۳ تنها ۳۲ درصد از بودجه اتحادیه اروپا به بخش کشاورزی داده شود. در واقع سیاست مشترک کشاورزی